

Arrest

nr. 348 615 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 februari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 26 februari 2026 met nr. 341 992 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. WUYTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 juli 2009, als minderjarige, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D), om zijn vader, die in 2005 de Belgische nationaliteit verwierf, te vervoegen in België. Het gevraagde visum wordt op 2 oktober 2009 toegekend, waarna verzoeker toekomt in België op 1 februari 2010. Op 8 juli 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart. Op 18 januari 2013 werd verzoeker ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister. Op 20 november 2014 vroeg verzoeker om hierin opnieuw te worden ingeschreven, wat werd toegestaan op 22 mei 2015. Hij werd opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart op 16 juni 2015.

1.2. Op 16 november 2021 beslist de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van verzoekers verblijf. Bij arrest van 3 mei 2022 met nr. 272 234 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.3. Verzoeker dient op 28 mei 2024 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart deze aanvraag op 12 december 2024 ongegrond. Bij arrest met nr. 328 673 van 24 juni 2025 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.4. Op 14 augustus 2025 dient verzoeker vanuit het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 16 januari 2026 treft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 340 563 van 5 februari 2026 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.6. Op 10 februari 2026 beslist de gemachtigde van de minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.7. Op 10 februari 2026 legde de gemachtigde van de minister tevens een inreisverbod op voor 15 jaar. Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

*“Aan de Heer:
[K.M.] [...]*

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

De beslissing tot verwijdering van 10.02.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt, met toepassing van artikel 44nonies, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opgelegd voor een duur van vijftien jaar, aangezien u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, op grond van volgende feiten:

Een inreisverbod van 15 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden die uw dossier kenmerken.

Op 23.01.2020 werd u aangehouden en op 24.01.2020 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen op verdenking van gijzeling; diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; als mededader.

Vanaf 08.05.2020 onderging u de voorlopige hechtenis onder E.T. Op 10.11.2020 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar voor de ten laste gelegde feiten. Op 25.11.2020 stelde u hoger beroep in tegen deze veroordeling.

Op 07.07.2021 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld (op beroep tegen vonnis d.d. 10.11.2020) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan gijzeling; aan poging tot afpersing, namelijk een geldsom van 60.000 euro, met de omstandigheden dat om het misdrijf te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, gebruik werd gemaakt van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht, dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen, dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of dat u heeft doen geloven dat u gewapend was; aan wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met de omstandigheid dat de gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd geweest is en aan verboden wapenbezit, namelijk een vouwmes (feiten gepleegd in de nacht van 22.01.2020 op 23.01.2020).

Op 26.07.2021 werd u opnieuw opgesloten in de gevangenis ter uitvoering van de door het Hof van Beroep uitgesproken gevangenisstraf.

Op 16.11.2021 werd uw recht op verblijf gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn, beëindigd op basis van artikel 44bis§2 en werd u uit de registers afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht. De beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht werd u op 18.11.2021 betekend in de gevangenis van Merksplas. Op 16.12.2021 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.11.2021 te vorderen. Op 03.05.2022 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring d.d. 06.02.2020 door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een definitieve beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde werd gemaakt aan uw verblijf, zoals bedoeld in artikel 7, 13° van de Vreemdelingenwet.

Omwille van de overbevolking in de Belgische gevangenissen werd tijdelijk een aangepast verlofstelsel ingevoerd. Sinds 29.06.2024 verbleef u afwisselend gedurende maximaal één maand (30 dagen) in verlengd penitentiair verlof en één maand in detentie.

Op 28.05.2024 heeft u een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Op 12.12.2024 werd u medegedeeld dat deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond was. Deze beslissing werd u op 12.12.2024 betekend in de gevangenis te Beveren. Op 08.01.2025 diende u een verzoekschrift in bij de RVV om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing d.d. 12.12.2024. Op 24.06.2025 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen door de RVV.

Op 10.07.2025 maakte de penitentiaire inrichting te Beveren een aanvraag van vrijstellingsmodaliteiten over: u zou vrijgesteld worden bij het verstrijken van uw straf op 21.01.2026. Overeenkomstig de wet van 17 mei 2006 was een overname mogelijk vanaf 25.07.2025 (6 maanden vóór strafeinde).

Op 14.08.2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27.10.2025 werd een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis) genomen. Deze werd u diezelfde dag in de gevangenis van Beveren betekend.

Op 29.10.2025 werd u vrijgesteld uit de gevangenis van Beveren en overgebracht naar het gesloten Centrum te Merksplas.

Op 16.01.2026 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26.01.2026 diende u een verzoekschrift in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16.01.2026 bij de RVV. Op 05.02.2026 bevestigde de RVV de beslissing van de commissaris-generaal.

+++

Uit de omstandigheden die tot uw strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

K. A. had geld toevertrouwd aan I. opdat deze dit geld voor I. zou investeren. In plaats van het toevertrouwde geld te investeren, vergokte I. dit geld echter. Toen K.A. zijn geld maar niet terugkreeg en steeds wanhopiger werd, vroeg hij de hulp van enkele vrienden om I. te 'intimideren' en bang te maken in een poging zijn geld alsnog terug te krijgen.

Op 22.01.2020 werd I. door K.A. onder valse voorwendselen gelokt. Toen I. even alleen in de wagen van K.A. achterbleef, stopte er plots een bestelwagen en vier mannen (waaronder u), volledig in het zwart gekleed, sleurden I. in de bestelwagen; I. kreeg een bivakmuts over zijn hoofd, werd geboeid aan zijn handen en werd bedreigd met een vuurwapen. Na een lange rit werd hij in een woning vastgehouden waar hij meermaals geslagen en bedreigd werd. Nadien is I. terug in een wagen geduwd en kreeg hij opnieuw een bivakmuts aan. Ze zijn naar een andere woning gereden waar hij een zeer kort moment zijn vriendin heeft gezien. De vriendin van I., H., werd op 23.01.2020 gegijzeld. Ze werd in haar woning gevangen genomen en vervolgens ontvoerd naar een andere woning waar zij gevangen gehouden werd en bedreigd werd. Haar gijzeling had tot doel om haar partner I. te bedreigen zodat hij zover zou gebracht worden om 60.000 euro van de rekening van zijn werkgever te halen en over te maken op rekeningen die de ontvoerders hem gaven. I. werd verplicht zich te verfrissen, kreeg propere kleren en werd afgezet achter de hoek van zijn werk (waar hij werkt als boekhouder) met de opdracht 60.000 euro te stelen. Zo niet zouden de daders zijn vriendin inspuiten met heroïne en haar verkopen als prostituee. Toen I. op 23.01.2020 omstreeks 8u15 ernstig toegetakeld op zijn werk arriveerde, vertelde hij aan een collega wat er gebeurd was. Het is die collega die

de politie contacteerde. Omstreeks 17u09 trof de Federale Politie de vriendin van I. aan in de woning waar ze vastgehouden werd. Ze lag er in de zetel onder een deken met een soort van muts over haar hoofd. Ze was in shock en weende onophoudelijk maar leek niet fysiek gekwetst.

I. herkende u als één van zijn gevangennemers en afpersers, namelijk de persoon die links achteraan in de wagen naast hem had plaatsgenomen en hem meerdere slagen had toegebracht in het aangezicht en op het lichaam. I. verklaarde ook dat u een mes op zijn keel had gezet. Volgens de verklaringen van I. was u diegene die hem het zwaarst mishandelde. Bij de fouille werd een mes op u gevonden en bij de huiszoeking in uw woning werd een zwarte bivakmuts gevonden, een pistool 'airgun' met gaspatronen, een donkerkleurig gaspistool en een kakikleurige jas met kap. Er werd bloed van I. op uw broek aangetroffen. In uw eigen verklaring tijdens het gerechtelijk onderzoek gaf u uiteindelijk toe te hebben meegewerkt aan de feiten. U gaf toe dat u erbij was toen I. van zijn vrijheid werd beroofd. U bekende dat u erbij zat in de wagen tijdens de rit naar Roeselare en dat u in de woning aanwezig was toen I. er werd vastgehouden. U erkende dat u samen met 2 kompanen in de loop van de nacht vanuit Roeselare met I. naar Antwerpen gereden bent alwaar de vriendin van I. vastgehouden werd. U was dus ook één van de mannen die de vriendin van I. bedreigden terwijl ze gevangen gehouden werd.

Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 07.07.2021 blijkt: "De feiten zijn bijzonder ernstig. Oorspronkelijk medebeklaagde K. dacht een financieel dispuut met I. te moeten aanpakken door het slachtoffer met een bestelwagen te ontvoeren, knevelen, bedreigen en mishandelen. Vervolgens werd zijn partner, K. H., die zelfs niets wist van de schulden van I., in de rust van haar eigen woning ontvoerd en urenlang gevangengehouden in een woning, waar I. naartoe gebracht werd om geconfronteerd te worden met zijn gegijzelde partner en aldus af te dwingen dat hij naar zijn werkgever zou gaan om daar 60.000,00 euro van de rekeningen te halen ten bate van de beklaagden en hun acoliëten. De beklaagden [K.], F. en E. hebben meegewerkt aan deze feiten. Ze gedroegen zich zeer agressief naar de slachtoffers toe. Het gewelddadig optreden van de betrokkenen had traumatische gevolgen voor de slachtoffers. Dergelijke ernstige feiten zijn destabiliserend voor de maatschappelijke rust en veiligheid. Zij kunnen niet getolereerd worden in onze maatschappij." En: "De lastens beklaagde [K.] bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig en gewelddadig. Beklaagde [K.] had geen enkel respect voor de fysieke integriteit van de slachtoffers I. en H.. Hij gebruikte veel geweld opzichtsens het slachtoffer I. en was drager van een verboden wapen dat hij gebruikte ten aanzien van het slachtoffer. Hij bevond zich bovendien, volgens zijn eigen verklaringen in het gerechtelijk onderzoek, onder invloed van drugs toen hij de feiten pleegde."

Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Dat u zich liet overhalen mee te werken aan ontvoering en gijzeling, getuigt van een zeer laakbare en uiterst gevaarlijke instelling. U bleek bovendien van alle ontvoerders de meest agressieve te zijn, u plaatste uw mes zelfs tegen de keel van I. Ook tegen de dokter die u na de feiten onderzocht gedroeg u zich agressief. De situatie was voor beide slachtoffers ongetwijfeld uiterst beangstigend, bedreigend en traumatiserend, te meer daar het gebruik van geweld niet werd geschuwd. Er werden doodsb bedreigingen geuit en er werd bedreigd om de vriendin van I. die bovendien helemaal niks met diens schulden te maken had en er zelfs niet van op de hoogte was, verslaafd te maken aan heroïne en haar als heroïnehoer te verhandelen. Zij verkeerde in shock toen de politie haar bevrijdde en zeer waarschijnlijk zullen deze gebeurtenissen nog zeer lang een invloed op haar hebben. Na een gijzeling kan een heel scala aan psychische reacties ontstaan, u heeft hierbij totaal niet stilgestaan. U dacht blijkbaar enkel aan uw deel van die 60.000 euro. De vraag stelt zich hoe dit hele gebeuren afgelopen zou zijn indien I. zijn collega niet in vertrouwen genomen zou hebben en deze de politie niet gecontacteerd zou hebben. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor de slachtoffers. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving.

Dat u sinds 29.06.2024 verlengd penitentiair verlof genoot, wijzigt niets aan de beoordeling die in het kader van de beëindiging van uw verblijfsrecht werd gemaakt omtrent het gevaar dat u voor de openbare orde vormt. Tijdens het verlengd penitentiair verlof was uw vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan beperkingen onderworpen, zodat het eventuele gunstige gedrag op zich nog niet volstaat opdat de u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde eens u in vrijheid wordt gesteld.

De bijzonder ernstige feiten waarvoor u werd veroordeeld, het gewelddadige karakter van uw optreden en het gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers, blijven aantonen dat u beschikt over een gevaarlijke ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef. Dat u zich destijds liet overhalen om deel te nemen aan feiten van ontvoering en gijzeling louter omwille van financieel gewin, wijst bovendien op een risico op recidive: indien u opnieuw in een vergelijkbare situatie of financiële nood zou terechtkomen, kan niet worden uitgesloten dat u wederom tot gelijkaardig gedrag zou overgaan. Er zijn geen aanwijzingen dat u uw houding of persoonlijkheid op wezenlijke wijze heeft bijgesteld. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat het risico op recidive sedert het beëindigen van uw verblijfsrecht is verminderd, noch dat u geen bedreiging meer zou vormen voor de openbare orde bij terugkeer naar het grondgebied.

Op basis van het geheel van deze elementen is DVZ van oordeel dat er redelijkerwijs kan gesteld worden dat u nog steeds een reëel, manifest en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Op 10.02.2026 vulde u, naar aanleiding van voorliggende beslissing, opnieuw een vragenlijst in het kader van het hoorrecht in. U verklaarde hierin dat u Peul spreekt; dat u geen duurzame relatie heeft in België; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u familie heeft in België, namelijk uw broer ([K.A.], 23.03.1996, woonachtig [...] te Antwerpen, Belgische nationaliteit); dat u een opleiding tot dakwerker volgde; dat u vanaf 2011 gewerkt heeft in België; dat u niet wenst terug te keren naar Mauritanië omdat u er geen familie heeft: u weet niet waar uw moeder is, uw broer is in België en uw vader woont legaal in Frankrijk ([K.I.], Parijs, [...]); dat u alleen in België veroordeeld werd en niet in een ander Europees land. Op de vraag of u medische problemen heeft die u belemmeren te reizen en/of terug te keren naar uw herkomstland, antwoordt u: "Ja, psychologische schade van detentie." Op de vraag of u nog iets wenst toe te voegen, antwoordt u: "Ik wens niet terug te keren want mijn familie is in België. Oma die voor ons vroeger zorgde is overleden in 2013 in Mauritanië. Adres vader in Parijs, [K.I.] [...]." Er werd tevens een (niet-gedateerde) werkbepaaling overgemaakt: u zou indien uw papieren in orde zijn en uw situatie het toe laat, terug aan de slag kunnen bij Dakwerken [...] BV waar u in het verleden al werkervaring opdeed.

Uw broer ([K.A.], geboren op 23.03.1996 te Mauritanië, Belgische nationaliteit sinds 29.01.2024) woont in België. Er wordt opgemerkt dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broers. Opdat een relatie tussen broers onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er, naast de afstammingsband, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Door het enkel stellen dat uw broer in België woont, toont u niet aan dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw broer kan geen band van afhankelijkheid tussen u en die broer worden afgeleid. Ook een mogelijke financiële afhankelijkheid volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid aan te tonen. Eventuele financiële ondersteuning kan door uw broer, ook als u in het buitenland verblijft, gegeven worden (bijvoorbeeld door middel van stortingen). Uw leeftijd, met name 31 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. U toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met uw broer, niet aan, evenmin blijkt deze uit uw administratief dossier. Zijn aanwezigheid in België heeft u er niet van weerhouden zeer ernstige feiten te plegen. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot uw broer is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Uw broer kan België vrijelijk in- en uitreizen en kan dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Mauritanië dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

Uw vader ([K.I.Y.], geboren in 1969 te Mauritanië), uw stiefmoeder ([S.R.M.], geboren in Mauritanië op 31.12.1973), uw halfbroers ([K.A.] en [K.A.]) en uw halfzussen ([K.A.] en [K.F.]) hebben allen de Belgische nationaliteit en zijn reeds sinds december 2015 uit de Belgische registers afgeschreven naar Frankrijk. U maakt in het laatste hoorrecht enkel gewag van uw vader. Ook opdat uw relatie met één van hen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met één van deze door u vermelde familieleden. Het gegeven dat zij reeds sinds december 2015 verhuisden naar Frankrijk terwijl u in België bleef, bevestigt dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Daarenboven is uw vader reeds in 1998 naar België gekomen terwijl u pas 11 jaar later volgde. Ook uw in Frankrijk verblijvende familieleden kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen Frankrijk immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u indien nodig ook vanuit het buitenland steun bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Het wordt niet betwist dat het opleggen van een inreisverbod een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Het gegeven dat u officieel gewerkt hebt in België en een (niet-gedateerde) werkbepoofte voorlegt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en is niet van dien aard dat het onderhavige maatregel kan mildereren.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Mauritanië. U was net geen 16 jaar oud toen u in België aankwam waardoor verondersteld kan worden dat u toch een aantal jaren school liep in Mauritanië, vertrouwd bent met de cultuur en de taal spreekt. Dit laatste werd tevens bevestigd in uw hoorrecht alsook door het feit dat u een tolk Peul wenste bij uw gehoor door het CGVS. U haalt aan dat u niet wenst terug te keren naar Mauritanië omdat u er geen familie meer zou hebben. Zo stelt u niet te weten waar uw moeder is, woont uw broer in België en uw vader in Frankrijk. De oma die vroeger voor u zorgde is in 2013 overleden in Mauritanië. Het is niet onredelijk aan te nemen dat u er niet enkel uw moeder zou hebben maar dat er mogelijks ook nog ooms, tantes, neven, nichten, familie vrienden, enzovoorts zouden zijn waarop een beroep zou kunnen gedaan worden om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Hoe dan ook zou u op uw leeftijd in staat moeten zijn om op eigen benen te staan zelfs al moest u geen beroep kunnen doen op familie en/of kennissen in Mauritanië. Bovendien zouden de familieleden die in Europa verblijven u -indien nodig- vanuit het land waar zijn wonen, kunnen steunen (zowel inanciëel, middels overschrijvingen, als emotioneel via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken). Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Mauritanië aanpassingen zal vereisen, maar er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor een terugkeer naar dit land. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U verklaart dat u psychologische schade heeft opgelopen ten gevolge van uw detentie. Ter staving van deze bewering legt u evenwel geen enkel medisch of psychologisch attest voor. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat u reeds in het kader van uw verzoek om internationale bescherming melding maakte van mentale problemen. In dat kader werd vastgesteld dat deze verklaringen niet werden ondersteund door objectieve medische elementen. Ook naar aanleiding van voorliggende beslissing worden geen nieuwe of actuele medische attesten voorgelegd die uw beweringen kunnen objectiveren. Dit terwijl u zich bevindt in een gesloten centrum waar medische begeleiding beschikbaar is. Bij gebrek aan objectieve medische gegevens kan niet worden vastgesteld dat u lijdt aan een ernstige psychische aandoening waarvan de uitvoering van de terugkeermaatregel zou leiden tot een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Een loutere, niet-onderbouwde bewering volstaat daartoe niet.

Op 14.08.2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 16.01.2026 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26.01.2026 diende u een verzoekschrift in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16.01.2026 bij de RVV. Op 05.02.2026 bevestigde de RVV de beslissing van de commissaris-generaal.

Er zijn geen aanwijzingen dat u bij terugkeer naar Mauritanië een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Het inreisverbod wordt opgelegd voor een periode van 15 jaar. U heeft echter de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen voor de schorsing of intrekking ervan, mits voldaan wordt aan de geldende wettelijke voorwaarden en indien gewijzigde omstandigheden een heroverweging van het inreisverbod rechtvaardigen.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie, en het feit dat u een actuele, werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel."

1.8. Tegen de in de punten 1.6 en 1.7 bedoelde beslissingen werd een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, die werd verworpen bij arrest nr. 341 992 van 26 februari 2026.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

“Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 62, 1° lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer specifiek van art. 8 EVRM. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”

Hij betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing stelt het volgende:

[...]

Verzoeker kan met deze redenering van verwerende partij onmogelijk akkoord gaan.

1.

Verweerder stelt dat een inreisverbod van 15 jaar gerechtvaardigd is omwille van het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dit wordt ten stelligste betwist door verzoeker en blijkt ook niet uit de beslissing noch de feiten an sich.

Verzoeker erkent dat hij inderdaad veroordeeld is voor een éénmalig ernstig feit, wat hij gepleegd heeft onder invloed van drugs en invloed van andere personen zonder dat hij zijn eigen verantwoordelijkheid wenst te minimaliseren, en dit in januar 2020.

Sinds de start van het onderzoek meteen na de feiten, heeft verzoeker een positiefparcours afgelegd op allerhande vlakken.

Hij is vrij snel, met name op 8 mei 2020, door de Raadkamer te Antwerpen in vrijheid gesteld via de modaliteit van het elektronisch toezicht.

Hij heeft vervolgens dit elektronisch toezicht ook volledig doorgebracht bij zijn broer op het adres te 2000 Antwerpen, Gorterstraat 15 bus 2020.

Op 10 november 2020 werd verzoeker veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen voor deze feiten tot een gevangenisstraf van 5 jaar.

Er werd geen onmiddellijke aanhouding uitgesproken gelet op het positieve traject van verzoeker hieromtrent en daar er geen redenen waren hiertoe, waarbij verzoeker beroep aantekende tegen deze beslissing en verder onder elektronisch toezicht bleef.

Dit elektronisch toezicht is verder zonder enige problemen verlopen.

Uiteindelijk kwam een arrest tussen van het Hof van Beroep te Antwerpen op 7 juli 2021 waarbij verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6jaar.

Opnieuw werd géén onmiddellijke aanhouding uitgesproken en heeft verzoeker zich op 26 juli 2021 vrijwillig aangeboden aan de gevangenis.

Verzoeker heeft dan ook meer dan jaar thuis gezeten onder de modaliteit van het elektronisch toezicht zonder enige problemen of misstap.

Er was geen recidive, geen hervat en geen problemen waarbij verzoeker deze tijd heeft gebruikt om aan zelfreflectie te doen en dit met de nodige ondersteuning van zijn broer.

Verzoeker was ook gemotiveerd om zijn straffe ondergaan, beseffende dat hij een fout had begaan, en heeft zich ook vrijwillig aangeboden.

Verzoeker zijn traject in de gevangenis verliep daarenboven ook zonder enige problemen of tuchtrechtelijke inbreuken.

Uiteindelijk is zijn verblijfsrecht wél ingetrokken, gelet op de gepleegde feiten, bij beslissing dd. 16 november 2021 wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bevestigd bij arrest dd. 3 mei 2022.

Hoewel verzoeker aldus niet meer over een legaal verblijf beschikte, heeft hij vanaf juni 2024 genoten van maandelijksse penitentiële verloven gelet op de overbevolking en zijn positieve traject binnen de gevangensmuren.

Verzoeker is elke keer steeds tijdig teruggekeerd waarbij er ook geen enkel incident is geweest in deze periodes dat hij buiten was.

Hij bracht dit penitentiair verlof van een maand steeds door op het adres van zijn broer te 2000 Antwerpen, [...].

Verzoeker heeft dus jarenlang zich zowel binnen als buiten de gevangenis steeds gedragen en het nodige gedaan om zich te laten ondersteunen en herpakken, wat ook gelukt is.

Niettemin krijgt verzoeker heden (zijnde aldus méér dan 6jaar na de feiten in kwestie) plots een inreisverbod opgelegd van niet minder dan 15 jaar!

Het is toch bevreemdend te noemen dat men een dergelijk inreisverbod niet meteen na de veroordeling geeft, maar hier jarenlang mee wacht om dan vervolgens een zwaar verbod op te leggen zonder rekening te houden met de veranderingen sindsdien en de actuele situatie.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat verwerende partij eenvoudigweg stelt dat verzoeker een ernstig feit in het verleden heeft gepleegd en dat hierdoor opeens een inreisverbod van 15 jaar proportioneel zou zijn.

Dit terwijl art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 duidelijk bepaalt in welke gevallen een inreisverbod dient te worden opgelegd en hoe de duur bepaald dient te worden, waarbij dient opgemerkt te worden dat art. 74/11 duidelijk trapsgewijs is opgesteld:

[...]

Uit de opstelling van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 blijkt duidelijk dat enkel ingeval van de zwaarste misdadigers, die een ernstige en actuele bedreiging zijn voor de Belgische nationale veiligheid of openbare orde, een inreisverbod van meer dan vijfjaar dient opgelegd te worden wat in casu niet het geval.

Het is kristalhelder dat verwerende partij nalaat om een specifieke motivering te geven omtrent de exacte hoogte van het inreisverbod.

Waar de wet eenvoudigweg stelt dat een inreisverbod van méér dan 5 jaar kan worden opgelegd, dient te worden benadrukt dat er heden opeens een inreisverbod wordt opgelegd dat driemaal zo hoog is zonder enige uitdrukkelijke motivering omtrent deze hoogte!

Verwerende partij motiveert in haar beslissing enkel waarom zij toepassing wenst te maken van art. 74/11 81 vierde lid Vreemdelingenwet doch zij geeft geen enkele motivering omtrent de proportionaliteit / hoogte van het inreisverbod.

Art. 74/11 81 vierde lid Vreemdelingenwet bepaalt enkel limitatief de gevallen waarin een hoger inreisverbod dan 5 jaar kan worden opgelegd.

Dit geeft echter verwerende partij géén vrijgeleide om wanneer toepassing kan worden gemaakt van art. 74/11 81 vierde lid Vreemdelingenwet zelf maar te bepalen hoe hoog een inreisverbod kan worden opgelegd zonder verdere motivering!

Dit zou uiteraard voorbij gaan aan de bedoeling aan de wetgever, waar deze duidelijk stelt en motiveert wanneer een inreisverbod tot enerzijds 3 jaar en anderzijds 5 jaar kan worden opgelegd en aldus ook vereist dat een hoger inreisverbod expliciet moet worden gemotiveerd.

Dit zou anders ook tot rechtsonzekerheid leiden waarbij mensen niet kunnen weten of zij een inreisverbod riskeren van 5 jaar, 15 jaar, 50 jaar, zonder enige motivering hieromtrent.

De eenvoudige en enkele verwijzing naar het strafblad van een persoon (conform art. 74/11 §1 vierde lid Vreemdelingenwet) laat aldus niet toe om hier dan opeens een bedrag van 15 jaar inreisverbod op te plaatsen zonder enige verdere motivering hieromtrent.

Het opleggen van een inreisverbod van vijftienjaar is dan ook een duidelijke schending van art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en is gelet op de specifieke omstandigheden in huidige zaak, allesbehalve proportioneel te noemen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Ten tweede wenst verzoeker erop te wijzen dat het feit waarvoor hij veroordeeld is, een éénmalig feit betreft en heden reeds meer dan 6jaar geleden is.

De voorbije 6jaar heeft verzoeker zich steeds gedragen en dit zowel in de gevangenis als buiten in de maatschappij (hetzij onder elektronisch toezicht hetzij onder penitentiaal verlof).

Qua vlak van tucht en dergelijke is verzoeker ook onberispelijk in de gevangenis.

Uiteraard dient verwerende partij ook aan te duiden in haar motivering waarom een dergelijke' lange tijd na de feiten, zij het opeens nog opportuun acht om een inreisverbod op te leggen.

Er kan immers van de overheid worden verwacht dat men actuele beslissing maakt en geen beslissing maakt jaren na datum.

Verzoeker heeft uiteraard de voorbije jaren zich verder geëngageerd om werk te zoeken in België, de banden met zijn vrienden en familie in België verijnd, een aanvraag 9bis opgestart, het Nederlands nog verder geleerd, toekomstplannen met zijn broer gemaakt,... niet wetende dat een dergelijk lang inreisverbod opeens zou worden opgelegd.

Minstens dient verwerende partij te verwijzen naar het verdere gedrag van verzoeker sinds de feiten, waarbij het in casu over een periode van 6 jaar gaat, om zo te motiveren waarom zij heden zoveel tijd na datum nog een inreisverbod oplegt enerzijds en de duur hiervan anderzijds.

Uiteraard kan het gedrag van een persoon sinds de feiten een impact hebben op zowel de vraag of een inreisverbod enerzijds nog opportuun is en de-duurtijd hiervan anderzijds, doch ° ook hieromtrent is geen enkele motivering te vinden in de kwestieuze beslissing.

De eenvoudige stelling van verwerende partij dat het gedrag dat men stelt in de gevangenis en tijdens een penitentiaal verlof niet representatief is omdat er daar regels gelden, is uiteraard volledig foutief en naast de kwestie.

Tijdens het penitentiaal verlofgelden normaal geen specifieke voorwaarden buiten de Belgische wetten die voor iedereen gelden, minstens laat men na om deze voor te brengen.

In de gevangenis gelden inderdaad regels, maar de grote hoeveelheid aan tucht en nieuwe dossiers, toont aan dat voor vele gedetineerden dit niet zomaar een evidentie is dat er niets nieuw zou gebeuren zoals verwerende partij stelt.

Verzoeker herhaalt dat hij jarenlang thuis heeft doorgebracht, hetzij met of zonder enkelband, en dat hij hierbij niet gerechtigd was op enige financiële uitkering én wist dat hij normaal zich opnieuw moest aanbieden bij de gevangenis.

Er waren aldus honderden mogelijkheden tot herval en onttrekking, waar verzoeker dit bewust nooit heeft gedaan zodat de eenvoudige stelling van verwerende partij niet opgaat.

Het opleggen van een inreisverbod van vijftienjaar is dan ook een duidelijke schending van art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en is gelet op de specifieke omstandigheden in huidige zaak volledig onterecht.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Daarnaast stelt verwerende partij eenvoudigweg dat er met het familieleven van verzoeker geen enkele rekening kan worden gehouden omdat het in casu gaat om verdere familieleden ... zijnde in casu ouders, broer, halfzussen...

Verwerende partij stelt dat dergelijke familiebanden enkel en alleen in rekening kunnen worden gebracht indien er sprake is van afhankelijkheid die anders is dan de gewone affectieve banden.

Dit in tegenstelling tot de banden tussen partners, ouders en minderjarige kinderen en andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie.

In huidig dossier gaat verwerende partij echter volledig voorbij aan het traject dat verzoeker heeft afgelegd sinds zijn aankomst in België!

Verzoeker is in België gearriveerd in 2009 toen hij nog maar 15 jaar oud was!

Verzoeker kwam aldus als minderjarige in België aan en kende hier initieel niemand buiten zijn directe familie (vader en broer)!

Sinds zijn aankomst in België totdat verzoeker 16 jaar oud was, heeft hij steeds bij zijn vader en broer verbleven, waarbij uiteindelijk ook de rest van de familie de Belgische nationaliteit heeft verkregen en vertrokken is naar Frankrijk.

Verzoeker en zijn broer kozen er echter specifiek voor om samen in België te blijven.

Tijdens het traject van verzoeker, kon hij steeds opnieuw op zijn broer bouwen en steunen.

Hij heeft het elektronisch toezicht én de maandenlange penitentiare verloven bij zijn broer doorgebracht die hem steeds heeft ondersteund op alle vlakken.

Het is dus steeds zijn broer geweest bij wie verzoeker altijd heeft verbleven, van wie hij als minderjarige afhankelijk en betrokken was, waar hij opgegroeide, die hem heden ook nog steeds helpt en ondersteunt...

Sindsdien is hij er ook steeds verzoeker geweest en heeft hij hem altijd ondersteund.

Het behoeft uiteraard geen betoog dat in casu de broer van verzoeker is opgetreden als de voornaamste steun en toeverlaat van verzoeker (daar hun moeder uiteraard wegviel en hun vader al jarenlang verhuisd is) en er dan ook tussen hem en zijn broer een dichte band is die ook onder de bescherming valt van art. 8 EVRM

Verwerende partij is ook duidelijk op de hoogte van deze situatie van verzoeker, doch gaat in haar beslissing hier echter zelfs niet op in.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

3.

Zoals hierboven aangehaald is verzoeker ook reeds sinds zijn kindertijd aanwezig in België waarbij hij ook vloeiend Nederlands spreekt.

Verzoeker verblijft immers reeds meer dan 16jaar in België, zijn gehele naaste familie heeft de Belgische nationaliteit verkregen, hij kent enkel de Belgische cultuur en gebruiken, heeft de Belgische school gevolgd. (stuk 4)

Het is aldus overduidelijk dat het sociale en culturele leven van verzoeker zich in België afspeelt en niet in Mauritanië, waar verzoeker ook al jaren geen enkele band meer heeft.

Hoewel dit duidelijk is aangekaart door verzoeker, heeft de verwerende partij met deze gegevens geen enkele rekening gehouden.

Dit terwijl artikel 74/11 81 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 duidelijk stelt dat bij het bepalen van de lengte van een inreisverbod er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Er dient aldus weldegelijk rekening te worden gehouden met het feit dat het sociaal en cultureel leven van verzoeker zich afspeelt in België.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.”

2.2. Verzoeker werpt de schending op van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad aanneemt dat hij de schending wenst op te werpen van artikel 62, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling handelt echter over de beëindiging of intrekking van een machtiging of toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, wat de bestreden akte niet is.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Het inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
[...]

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.
[...]”

2.4. Het inreisverbod werd dus niet opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker, die nergens duidt waarom deze bepaling van toepassing is in plaats van artikel 44nonies, §2, van de Vreemdelingenwet, kan in zijn ondersteunend betoog daarom niet dienstig de schending opwerpen van de eerst vermelde bepaling, ook al is ze nagenoeg identiek aan artikel 44nonies, §2, van de Vreemdelingenwet .

2.5. In casu legt verweerder een inreisverbod van 15 jaar op omdat hij van oordeel is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van juli 2021 waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar wordt ruim gedeuid, waarna de volgende beoordeling volgt:

“Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Dat u zich liet overhalen mee te werken aan ontvoering en gijzeling, getuigt van een zeer laakbare en uiterst gevaarlijke instelling. U bleek bovendien van alle ontvoerders de meest agressieve te zijn, u plaatste uw mes zelfs tegen de keel van I. Ook tegen de dokter die u na de feiten onderzocht gedroeg u zich agressief. De situatie was voor beide slachtoffers ongetwijfeld uiterst beangstigend, bedreigend en traumatiserend, te meer daar het gebruik van geweld niet werd geschuwd. Er werden doodsb bedreigingen geuit en er werd bedreigd om de vriendin van I. die bovendien helemaal niks met diens schulden te maken had en er zelfs niet van op de hoogte was, verslaafd te maken aan heroïne en haar als heroïnehoer te verhandelen. Zij verkeerde in shock toen de politie haar bevrijdde en zeer waarschijnlijk zullen deze gebeurtenissen nog zeer lang een invloed op haar hebben. Na een gijzeling kan een heel scala aan psychische reacties ontstaan, u heeft hierbij totaal niet stilgestaan. U dacht blijkbaar enkel aan uw deel van die 60.000 euro. De vraag stelt zich hoe dit hele gebeuren afgelopen zou zijn indien I. zijn collega niet in vertrouwen genomen zou hebben en deze de politie niet gecontacteerd zou hebben. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor de slachtoffers. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam,

noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving.

[...]

De bijzonder ernstige feiten waarvoor u werd veroordeeld, het gewelddadige karakter van uw optreden en het gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers, blijven aantonen dat u beschikt over een gevaarlijke ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef. Dat u zich destijds liet overhalen om deel te nemen aan feiten van ontvoering en gijzeling louter omwille van financieel gewin, wijst bovendien op een risico op recidive: indien u opnieuw in een vergelijkbare situatie of financiële nood zou terechtkomen, kan niet worden uitgesloten dat u wederom tot gelijkaardig gedrag zou overgaan. Er zijn geen aanwijzingen dat u uw houding of persoonlijkheid op wezenlijke wijze heeft bijgesteld. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat het risico op recidive sedert het beëindigen van uw verblijfsrecht is verminderd, noch dat u geen bedreiging meer zou vormen voor de openbare orde bij terugkeer naar het grondgebied.

Op basis van het geheel van deze elementen is DVZ van oordeel dat er redelijkerwijs kan gesteld worden dat u nog steeds een reëel, manifest en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.”

Vervolgens worden verzoekers elementen aangestipt zoals ze blijken uit een op 10 februari 2026 door hem ingevulde vragenlijst in het kader van het hoorrecht. Die worden in de bestreden akte opgelijst als volgt: “U verklaarde hierin dat u Peul spreekt; dat u geen duurzame relatie heeft in België; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u familie heeft in België, namelijk uw broer ([K.A.], [...], woonachtig te [...], Belgische nationaliteit); dat u een opleiding tot dakwerker volgde; dat u vanaf 2011 gewerkt heeft in België; dat u niet wenst terug te keren naar Mauritanië omdat u er geen familie heeft: u weet niet waar uw moeder is, uw broer is in België en uw vader woont legaal in Frankrijk ([K.I.] [...]); dat u alleen in België veroordeeld werd en niet in een ander Europees land. Op de vraag of u medische problemen heeft die u belemmeren te reizen en/of terug te keren naar uw herkomstland, antwoordt u: “Ja, psychologische schade van detentie.” Op de vraag of u nog iets wenst toe te voegen, antwoordt u: “Ik wens niet terug te keren want mijn familie is in België. Oma die voor ons vroeger zorgde is overleden in 2013 in Mauritanië. Adres vader in Parijs, [K.I.] [...].” Er werd tevens een (niet-gedateerde) werkbefoel overgemaakt: u zou indien uw papieren in orde zijn en uw situatie het toe laat, terug aan de slag kunnen bij Dakwerken [...] BV waar u in het verleden al werkervaring opdeed. Er werd tevens een (niet-gedateerde) werkbefoel overgemaakt: u zou indien uw papieren in orde zijn en uw situatie het toe laat, terug aan de slag kunnen bij Dakwerken [...] BV waar u in het verleden al werkervaring opdeed.”

Vervolgens worden deze elementen besproken en wordt uiteengezet waarom ze niet worden weerhouden, waarbij ook wordt gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM alsook artikel 3 van dit verdrag. Er wordt in dit verband ook gesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de privébelangen die verzoeker kan laten gelden. Verweerder besluit:

“Het inreisverbod wordt opgelegd voor een periode van 15 jaar.(...) U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie, en het feit dat u een actuele, werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel.”

2.6. De bestreden akte is dus duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Ze is het resultaat van een individueel onderzoek waarbij rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker zoals ze blijken uit het administratief dossier en zoals verzoeker ze heeft aangebracht tijdens zijn gehoor van 10 februari 2026 aan de hand van een vragenlijst.

Uit artikel 44nonies, §1, van de Vreemdelingenwet volgt dat het tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder behoort om al dan niet een inreisverbod op te leggen als hij zoals in casu een beslissing tot verwijdering treft (cf. punt 1.6). Als hij een inreisverbod oplegt, moet hij motiveren over de duur van dit verbod. Hij moet hierbij niet motiveren waarom hij het opportuun acht om een inreisverbod op te leggen noch waarom hij niet opteert voor een inreisverbod van minder lange duur. Evenmin moet hij motiveren waarom hij “zoveel tijd na datum” (“6 jaar” (...)) sinds de feiten), een inreisverbod oplegt. Er kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen dat verzoeker wordt geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Het houdt in dat er overeenkomstig artikel 44nonies, §2 van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd. Blijkens de bestreden beslissing wordt, in het licht van het geheel van de omstandigheden zoals deze worden geduid, een inreisverbod voor vijftien jaar noodzakelijk alsook proportioneel geacht. Verzoekers betoog dat er hierbij enkel zou worden verwezen naar zijn strafblad, mist manifest feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers concreet verduidelijkt waarom hij op basis van de opgelopen veroordeling van oordeel is dat er sprake is van persoonlijke gedragingen waaruit een ernstige bedreiging blijkt voor de openbare orde. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om specifieke omstandigheden aan te brengen die konden nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, of mogelijk zelfs tot het afzien van het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en

verweerder motiveert waarom de aangevoerde omstandigheden niet kunnen leiden tot een andersluidende beslissing. Verzoeker houdt derhalve onterecht voor als zou op geen enkele wijze worden gemotiveerd waarom wordt besloten om hem een inreisverbod voor een duur van vijftien jaar op te leggen.

Verder toont verzoeker niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer daar verzoeker de motieven van de bestreden akte op inhoudelijk vlak bekritiseert en aanvoert dat hij hiermee niet akkoord kan gaan. Deze kritiek wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.7. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. Verzoeker benadrukt dat “*het feit*” waarvoor hij veroordeeld is, een “*éénmalig feit*” betreft en dat dit zich meer dan 6 jaar geleden heeft voorgedaan.

2.9. Zoals gezegd steunt de bestreden beslissing niet zozeer op verzoekers strafrechtelijke veroordeling an sich door het hof van beroep van Antwerpen van 7 juli 2021 maar wel op verzoekers persoonlijke gedragingen die hieraan ten grondslag liggen. Het betreft alleszins een veroordeling voor meerdere feiten. Verzoeker heeft zich immers schuldig gemaakt “*aan gijzeling; aan poging tot afpersing, namelijk een geldsom van 60.000 euro, met de omstandigheden dat om het misdrijf te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, gebruik werd gemaakt van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht, dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen, dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of dat u heeft doen geloven dat u gewapend was; aan wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met de omstandigheid dat de gevangenen gehouden persoon met de dood bedreigd geweest is en aan verboden wapenbezit, namelijk een vuurwapen (feiten gepleegd in de nacht van 22.01.2020 op 23.01.2020)*”. In de bestreden beslissing wordt ook letterlijk het betrokken arrest aangehaald waarin duidelijk werd gesteld: “*De lastens beklagde K. bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig en gewelddadig*”. Alleszins verhindert zelfs een eenmalig feit niet dat een persoon wordt geacht een ernstige bedreiging uit te maken voor de openbare orde. Alles hangt af van de ernst van de persoonlijke gedragingen. Die heeft verweerder omstandig beoordeeld en verzoeker brengt niets concreets in tegen de in punt 2.5. aangehaalde overwegingen.

2.10. De vaststelling van een actuele ernstige bedreiging voor de openbare orde vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Echter is het zo “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Verweerder heeft in casu geoordeeld: “*De bijzonder ernstige feiten waarvoor u werd veroordeeld, het gewelddadige karakter van uw optreden en het gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers, blijven aantonen dat u beschikt over een gevaarlijke ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef*”. Hij heeft er bovendien aan toegevoegd: “*Dat u zich destijds liet overhalen om deel te nemen aan feiten van ontvoering en gijzeling louter omwille van financieel gewin, wijst bovendien op een risico op recidive: indien u opnieuw in een vergelijkbare situatie of financiële nood zou terechtkomen, kan niet worden uitgesloten dat u wederom tot gelijkaardig gedrag zou overgaan*.” Verzoeker brengt niet concreets aan dat deze afwegingen aan het wankelen brengt, waardoor ze overeind blijven.

2.11. Verzoekers definitieve veroordeling voor de door hem begane feiten dateert van 7 juli 2021 en verzoekers strafeinde was voorzien op 21 januari 2026, zijnde een drietal weken voordat de bestreden beslissing werd getroffen, wat dus zeer recent is. Alleszins, er kan nergens in artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat het inreisverbod binnen een bepaalde termijn na de gepleegde feiten of na een definitieve veroordeling of na het strafeinde moet worden opgelegd. Wel moet het inreisverbod gepaard gaan met een terugkeer- of verwijderingsbesluit, wat in casu het geval is. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd getroffen op dezelfde dag als de in punt 1.6. bedoelde beslissing.

2.12. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat er geen sprake is van recidive, herval, problemen of tuchtrechtelijke sancties. Hij wijst erop dat hij zich de voorbije 6 jaar steeds heeft gedragen, zowel in de gevangenis als buiten in de maatschappij, dit laatste onder elektronisch toezicht hetzij onder penitentiair verlof. Hij benadrukt, *“Qua vlak van tucht en dergelijke is verzoeker ook onberispelijk in de gevangenis”*.

2.13. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Op 26.07.2021 werd u opnieuw opgesloten in de gevangenis ter uitvoering van de door het Hof van Beroep uitgesproken gevangenisstraf.

[...]

Omwille van de overbevolking in de Belgische gevangenissen werd tijdelijk een aangepast verlofstelsel ingevoerd. Sinds 29.06.2024 verbleef u afwisselend gedurende maximaal één maand (30 dagen) in verlengd penitentiair verlof en één maand in detentie.

Op 10.07.2025 maakte de penitentiare inrichting te Beveren een aanvraag van vrijstellingsmodaliteiten over: u zou vrijgesteld worden bij het verstrijken van uw straf op 21.01.2026 (...).

Op 29.10.2025 werd u vrijgesteld uit de gevangenis van Beveren en overgebracht naar het gesloten Centrum te Merksplas.”

2.14. De door verzoeker strafrechtelijk betugelde feiten vonden plaats in de nacht van 22 op 23 januari 2020. Tussen 24 januari 2020 en 8 mei 2020 was verzoeker blijkens het administratief dossier opgesloten in de gevangenis. Van 8 mei 2020 tot 26 juli 2021 stond hij onder elektronisch toezicht. Sinds 26 juli 2021 werd hij opnieuw opgesloten in de gevangenis van Merksplas, na zijn definitieve veroordeling door het hof van beroep van Antwerpen op 7 juli 2021 tot een gevangenisstraf van zes jaar. Het houdt in dat verzoeker sedert deze definitieve veroordeling, onafgebroken afgerond 3 jaar werd opgesloten in de gevangenis en vervolgens omwille van de overbevolking in de Belgische gevangenissen, van 29 juni 2024 tot 28 oktober 2025, gedurende afgerond 1,5 jaar, afwisselend één maand in detentie en een maand in verlengd penitentiair verlof heeft doorbracht. Vanaf 29 oktober 2025 tot aan het treffen van de bestreden beslissing werd verzoeker vastgehouden in het gesloten centrum te Merksplas.

2.15. Een vasthouding de gevangenis of in een gesloten centrum beperkt uiteraard het risico op het stellen van ernstige gedragingen in strijd met de openbare orde. Verzoeker werpt op: *“In de gevangenis gelden inderdaad regels, maar de grote hoeveelheid aan tucht en nieuwe dossiers, toont aan dat voor vele gedetineerden dit niet zomaar een evidentie is dat er niets nieuw zou gebeuren [...]”* Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker geen tuchtmaatregelen heeft opgelopen in de gevangenis, kan dit feit op zich alleen niet leiden tot de conclusie dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling. Immers geeft verzoeker zelf aan dat er regels gelden in de gevangenis. Die worden redelijkerwijs kort opgevolgd en snel afgedwongen, waarbij tuchtmaatregelen mogelijke gevolgen hebben voor het al dan niet toekennen van penitentiair verlof. Dat verzoeker dus in die constellatie geen feiten pleegt, kan er niet toe leiden dat het opgelegde inreisverbod moet worden beschouwd als disproportioneel. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in het in punt 1.8. bedoelde arrest kan worden gelezen: *“Integendeel kan in de nota met opmerkingen gelezen worden: “Op 04.01.2026 werd verzoeker 24u in afzondering geplaatst als ordemaatregel wegens bedreigingen met aantasting van de fysieke integriteit van personen.” Dit vindt steun in het administratief dossier. De verzoekende partij werd ter terechtzitting gewezen op deze ordemaatregel die in het gesloten centrum getroffen werd maar zij onthield zich op dit punt van elk commentaar.”*

2.16. In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen: *“Tijdens het verlengd penitentiair verlof was uw vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan beperkingen onderworpen, zodat het eventuele gunstige gedrag op zich nog niet volstaat opdat de u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde eens u in vrijheid wordt gesteld.”*

Verzoeker acht dit *“uiteraard volledig foutief en naast de kwestie”*. Deze eigen visie op de kwestie kan de gedane beoordeling bezwaarlijk aan het wankelen brengen.

Verder is verzoeker van oordeel dat *“tijdens het penitentiair verlof normaal geen specifieke voorwaarden [gelden] buiten de Belgische wetten die voor iedereen gelden, minstens laat men na om deze voor te brengen”*. Verzoeker die penitentiair verlof heeft gekregen, kan niet onwetend zijn van het feit dat er wel degelijk specifieke voorwaarden gelden zoals geen strafbare feiten plegen en dat als de voorwaarden niet nageleefd worden, het penitentiair verlof kan worden aangepast, geschorst of herroepen (artikelen 10, §2 en 12, §2 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoerings-modaliteiten). Het gegeven dat verzoeker onder de bedreiging van herziening van het toegestane penitentiair verlof dat hij bij zijn broer doorbracht en die hem naar eigen zeggen financieel ondersteunde, ondanks *“honderden mogelijkheden tot herval en onttrekking”* en het niet gerechtigd zijn *“op enige financiële uitkering”*, *“bewust”* geen laakbare feiten pleegde, kan er op zich niet toe leiden dat het opgelegde inreisverbod als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig moet worden beschouwd.

2.17. Verzoeker benadrukt dat hij jarenlang thuis heeft doorgebracht, hetzij met of zonder enkelband. Het gegeven dat de strafuitvoering geschiedde aan de hand van verschillende modaliteiten (verblijf in de gevangenis en verblijf buiten de gevangenis met enkelband of via penitentiare verlopen, dit wegens overbevolking in de gevangenis) verhindert verweerder niet om op verblijfsrechtelijk vlak consequenties te verbinden aan verzoekers strafrechtelijke veroordeling en de persoonlijke gedragingen die hieruit voortvloeien.

2.18. Verzoeker verwijst naar zijn dossier ingediend in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat bij deze aanvraag enkel stukken gevoegd werden over zijn schoolgaan/inburgering voor de periode 2010-2014 alsook stukken over gevolgde opleidingen in 2018. Deze stukken hebben aldus betrekking op verzoekers leven in België voor de feiten die hij in 2020 pleegde en waarvoor hij definitief werd veroordeeld in 2021. Aldus zeggen deze stukken niets over het gedrag van verzoeker in de periode na de gepleegde feiten. De Raad ziet voorts niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe het gegeven dat hij deze aanvraag heeft ingediend *“niet wetende dat een dergelijk lang inreisverbod opeens zou worden opgelegd”*, de bestreden beslissing aan het wankelen kan brengen.

2.19. Verzoeker is van oordeel dat verweerder geen rekening heeft gehouden met *“veranderingen”* sinds zijn veroordeling noch met zijn *“actuele situatie”* en valt erover dat verweerder niet naar zijn *“verder gedrag”* heeft verwezen in de bestreden beslissing. Verweerder kan echter maar rekening houden met elementen die verzoeker aanbrengt tijdens zijn gehoor en die blijken uit het administratief dossier, quod in casu. De Raad leest in het verzoekschrift: *“Verzoeker heeft uiteraard de voorbije jaren zich verder geëngageerd om werk te zoeken in België, de banden met zijn vrienden en familie in België verrijkt, [...], het Nederlands nog verder geleerd, toekomstplannen met zijn broer gemaakt, ... [...]”*, maar dit wordt nergens nader toegelicht, laat staan aangetoond. Voor zover verzoeker met zijn engagement om werk te zoeken doelt op zijn werkbelofte, motiveert de bestreden beslissing hierover. Verzoeker brengt hiertegen niets in, waardoor de beoordeling overeind blijft. Verzoeker toont dus concluderend niet aan dat er sprake is van gedragingen sinds de gepleegde feiten die een impact hebben op de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en op de duurtijd ervan en die maken dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

2.20. Gelet op al het voormelde komt de Raad tot de conclusie dat verzoeker er niet slaagt de volgende overwegingen in de bestreden beslissing onderuit te halen: *“Er zijn geen aanwijzingen dat u uw houding of persoonlijkheid op wezenlijke wijze heeft bijgestuurd. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat het risico op recidive sedert het beëindigen van uw verblijfsrecht is verminderd, noch dat u geen bedreiging meer zou vormen voor de openbare orde bij terugkeer naar het grondgebied.”*

2.21. Verzoeker zet verder zijn traject uiteen dat hij heeft afgelegd sinds hij in België is gearriveerd in 2009 toen hij nog maar 15 jaar oud was en bij zijn vader en zijn broer verbleef. Iedereen van zijn familie heeft de Belgische nationaliteit, maar ze zijn allen naar Frankrijk getrokken behalve zijn broer. Deze heeft hem altijd ondersteund op alle vlakken, zo stelt verzoeker, toen hij tijdens het elektronisch toezicht én de maandenlange penitentiare verlopen bij hem verbleef. Volgens verzoeker is zijn broer, van wie hij als minderjarige afhankelijk en betrokken was, zijn voornaamste steun en toeverlaat en hij is van oordeel dat er tussen hem en zijn broer sprake is van een dichte band die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verweerder is duidelijk op de hoogte van deze situatie zo stelt verzoeker, maar hij gaat hierop in de bestreden beslissing niet in.

2.22. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog. Immers kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen: *“Uw broer (K.A. , geboren op 23.03.1996 te Mauritanië, Belgische nationaliteit sinds 29.01.2024) woont in België. Er wordt opgemerkt dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook*

tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broers. Opdat een relatie tussen broers onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er, naast de afstammingsband, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Door het enkel stellen dat uw broer in België woont, toont u niet aan dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw broer kan geen band van afhankelijkheid tussen u en die broer worden afgeleid. Ook een mogelijke financiële afhankelijkheid volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid aan te tonen. Eventuele financiële ondersteuning kan door uw broer, ook als u in het buitenland verblijft, gegeven worden (bijvoorbeeld door middel van stortingen). Uw leeftijd, met name 31 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. U toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met uw broer, niet aan, evenmin blijkt deze uit uw administratief dossier. Zijn aanwezigheid in België heeft u er niet van weerhouden zeer ernstige feiten te plegen. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot uw broer is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Uw broer kan België vrijelijk in- en uitreizen en kan dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Mauritanië dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.”

2.23. Verzoeker gaat nergens in concreto in op deze beoordeling. Zijn betoog geeft blijk van een andere visie dan die van verweerder en van de overtuiging dat de band met zijn broer wel degelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, maar dit toont niet dat de door verweerder gedane beoordeling strijdig is met deze verdragsbepaling. Verzoeker weerlegt de motieven niet dat hij gelet op zijn leeftijd kan worden geacht ook een leven te kunnen leiden zonder dat hij in de onmiddellijke nabijheid van zijn broer verblijft, dat zijn broer hem vanuit België eventuele financiële steun kan geven en dat de contacten kunnen worden onderhouden via periodieke bezoeken en via de moderne communicatiemiddelen. Hij weerlegt de vaststelling ook niet dat niet blijkt dat de morele banden dermate hecht zijn dat zij redelijkerwijze niet zonder elkaars nabijheid zouden kunnen leven. Dat verzoeker als minderjarige, toen zijn vader ook nog in België verbleef, al afhankelijk was van zijn broer wordt niet aangetoond noch blijkt dit uit het administratief dossier. Er ligt ook geen enkel stuk voor – noch in het administratief dossier – noch wordt het bijgebracht door verzoeker – dat uitgaat van zijn broer, waarin deze nog maar zijn steun uitspreekt voor verzoeker, laat staan diens morele, financiële of nog andere banden met verzoeker uiteenzet. De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij bij zijn gehoor aan de hand van een vragenlijst heeft verklaard dat hij geen duurzame relatie en geen minderjarige kinderen heeft in België.

2.24. Verzoeker benadrukt ten slotte dat hij sinds zijn kindertijd in België aanwezig is, meer dan 16 jaar hier verblijft, enkel de Belgische cultuur en gebruiken kent en Belgische school heeft gevolgd. Hij verwijst hierbij naar stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift.

2.25. Er werd geen stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift. Alleszins, het privéleven van verzoeker wordt blijkens de bestreden beslissing, die verwijst naar vroeger getroffen ondertussen definitief geworden beslissingen die verzoekers privéleven in België oplieten, niet betwist. Verzoeker is hier toegekomen als minderjarige, heeft hier school gelopen, hij heeft een beroepsopleiding als dakwerker gevolgd, heeft hier in die hoedanigheid gewerkt vanaf 2011 tot 30 juni 2018 (dolsis- stuk 54 in administratief dossier). Deze elementen betreffen allemaal elementen die dateren van voor de strafrechtelijke betugelde gepleegde feiten in 2020. Daarnaast heeft verzoeker ook een niet-gedateerde noch ondertekende werkbeproeft van een werkgever als dakwerker overgemaakt na zijn gehoor door verweerder. Deze had hij al overgemaakt in het kader van zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag.

Verzoeker maakt nergens concreet waarom de volgende door verweerder gedane beoordeling strijdig is met artikel 8 van het EVRM: *“Het wordt niet betwist dat het opleggen van een inreisverbod een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.*

Het gegeven dat u officieel gewerkt hebt in België en een (niet-gedateerde) werkbeproeft voorlegt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en is niet van dien aard dat het onderhavige maatregel kan milderden.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Mauritanië. U was net geen 16 jaar oud toen u in België aankwam waardoor verondersteld kan worden dat u toch een aantal jaren school liep in Mauritanië, vertrouwd bent met de cultuur en de taal spreekt. Dit laatste werd tevens bevestigd in uw hoorrecht alsook door het feit dat u een tolk Peul wenste bij uw gehoor door het CGVS. U haalt aan dat u niet wenst terug te keren naar Mauritanië omdat u er geen familie meer zou hebben. Zo stelt u niet te weten waar uw moeder is, woont uw broer in België en uw vader in Frankrijk. De oma die vroeger voor u zorgde is in 2013 overleden in Mauritanië. Het is niet onredelijk aan te nemen dat u er niet enkel uw moeder zou hebben maar dat er mogelijks ook nog ooms, tantes, neven, nichten, familie vrienden, enzovoorts zouden zijn waarop een beroep zou kunnen gedaan worden om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Hoe dan ook zou u op uw leeftijd in staat moeten zijn om op eigen benen te staan zelfs al moest u geen beroep kunnen doen op familie en/of kennissen in Mauritanië. Bovendien zouden de familieleden die in Europa verblijven u -indien nodig- vanuit het land waar zijn wonen, kunnen steunen (zowel inanciëel, middels overschrijvingen, als emotioneel via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken). Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Mauritanië aanpassingen zal vereisen, maar er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor een terugkeer naar dit land. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.”

Deze beoordeling kan niet aan het wankelen worden gebracht door verzoekers eenvoudig bloot betoog: *“Het is aldus overduidelijk dat het sociale en culturele leven van verzoeker zich in België afspeelt en niet in Mauritanië, waar verzoeker ook al jaren geen enkele band meer heeft.”*

Voor de volledigheid voegt de Raad er aan toe dat in de beslissing van de CGVS van 16 januari 2026 waarnaar de bestreden akte ook verwijst, nog kan worden gelezen: *“Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou onderhouden met Mauritanië. U was net geen zestien jaar oud toen u in België aankwam waardoor verondersteld kan worden dat u een aantal jaar school liep in Mauritanië en vertrouwd bent met de cultuur. Bovendien spreekt u Peul. U kwam elf jaar na uw vader naar België, wat gezien uw leeftijd op dat moment betekent dat u gedurende die jaren door anderen werd opgevangen, wat dan weer wijst op een ondersteunend netwerk binnen Mauritanië. Daarenboven blijkt uit het rapport van de DID dat u minstens tot augustus 2022 nog in contact stond met personen in Mauritanië. Zo belde u verschillende keren met onder andere uw neef. Gedurende uw interview met deze diensten gaf u daarenboven aan bij deze neef terecht te kunnen bij een terugkeer naar Mauritanië. Hoe dan ook zou u op uw leeftijd en met uw scholingsgraad in staat moeten zijn op eigen benen te staan en een leven op te bouwen binnen Mauritanië.”*

2.26 Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA